การจัดการเรียนรู้วิชาดนตรี ตามแนวคิดของซูซูกิร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเพื่อพัฒนาทักษะการขับร้องและความสามารถในการทำงานเป็นทีม สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

Learning of Music Based on Suzuki Method together with Collaborative Learning to Develop Singing Skill and Team Work Ability for Prathomsuksa V Students

เหนือดวง พูลเพิ่ม[1]
ดร. ธันยากร ช่วยทุกข์เพื่อน[2]

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมาย 1) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรี ตามแนวคิดของซูซูกิร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ 2) เพื่อเปรียบเทียบทักษะการขับร้อง ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรี ตามแนวคิดของซูซูกิร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ 3) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการทำงานเป็นทีม ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรี ตามแนวคิดของซูซูกิร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ และ4) เพื่อศึกษาความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรีตามแนวคิดของซูซูกิร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดช่างเหล็ก สังกัดกรุงเทพมหานคร ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 โดยวิธีการสุ่มแบบกลุ่ม จำนวน 1 ห้องเรียน รวม 26 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วยแผนการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรี ตามแนวคิดของซูซูกิร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แบบวัดทักษะการขับร้อง แบบวัดความสามารถในการทำงานเป็นทีม และแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที

ผลการวิจัยพบว่า

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนหลังได้รับการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรี ตามแนวคิดของซูซูกิร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. ทักษะการขับร้องของนักเรียนหลังได้รับการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรี ตามแนวคิดของซูซูกิร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. ความสามารถในการทำงานเป็นทีมของนักเรียนหลังได้รับการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรี ตามแนวคิดของซูซูกิร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

---

[1] นักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์
[2] ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

4. ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรี ตามแนวคิดของซูซูกิร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ อยู่ในระดับมากที่สุดและสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

Abstract

The purposes of this research aimed 1) to compare learning achievement before and after learning of music based on Suzuki method together with collaborative learning. 2) to compare learning singing skills before and after learning of music based on Suzuki method together with collaborative learning. 3) to compare learning team work ability before and after learning of music based on Suzuki method together with collaborative learning and4) to study the students satisfaction towards in learning by music based on Suzuki method together with collaborative learning. The samples were 26 students in Prathomsuksa V of Watchanglek school under Bangkok Metropolitan Administration in second semester of academic year 2016 by cluster random sampling. The research instruments consisted of music based on Suzuki method together with collaborative learning in learning plan, student achievements test, singing skill test, team work ability test and the student satisfaction to wards in learning of music based on Suzuki method together with collaborative learning. The collected data were analyzed by frequency, percentage, means, standard deviation, t – test dependent sample and one sample t – test.

The research findings were summarized as follows:

1. After the experiment, an experimental group had an average score of learning achievement result higher than before the experiment at .01 level of significance.

2. After the experiment, an experimental group had an average score of singing skills higher than before the experiment at .01 level of significance.

3. After the experiment, an experimental group had an average score of team work ability higher than before the experiment at .01 level of significance.

4. After the experiment, an experimental group had an average score of satisfaction on Suzuki method together with collaborative learning was the highest level and higher than standard at .01 level of significance.

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ดนตรีเป็นวิชาหนึ่งที่จัดอยู่ในหมวดสาระการเรียนรู้ ศิลปะ โดยกระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดไว้ในหลักสูตรแกนกลาง พุทธศักราช 2551 เพื่อใช้เป็นหลักสูตรภาคบังคับของนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษา (กระทรวงศึกษาธิการ. 2551) เนื่องด้วยกระทรวงศึกษาธิการได้เล็งเห็นถึงประโยชน์ของทักษะดนตรี โดยหนึ่งในทักษะทางดนตรีที่มีความสำคัญและควรพัฒนาให้กับนักเรียนนั่นคือทักษะการขับร้อง เพราะเสียงขับร้องเป็นเสียงที่มีเอกลักษณ์ที่สุดในบรรดาเสียงดนตรีทุกชนิด ในแต่ละบุคลจะมีเสียงที่

แตกต่างกันทั้งด้านน้ำเสียงและด้านคุณภาพเสียง อีกทั้งการขับร้องยังสามารถช่วยให้เกิดประโยชน์ทั้งกับร่างกายและจิตใจได้ ไม่ว่าจะขับร้องเพื่อความเพลิดเพลินหรือขับร้องเป็นอาชีพ ก็ล้วนต่างเป็นงานอดิเรกหรือเป็นอาชีพที่สมบูรณ์แบบได้ (ปัณฑ์ชนิต ปัญญะสังข์. 2550 : 3)

ซึ่งจากการศึกษาผู้วิจัยพบว่า การจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของซูซูกิ (Suzuki Method) เป็นการจัดการเรียนรู้ การสอนดนตรีรูปแบบหนึ่งที่มีความน่าสนใจ กับการนำมาประยุกต์ใช้การสอนทักษะการปฏิบัติทางดนตรี ในด้านการขับร้อง โดยดร.ชินอิชิ ซูซูกิ ได้ให้ทัศนะไว้ว่านักร้องที่ดีต้องใช้เวลาเป็นชั่วโมงในการฝึกฝนการเปล่งเสียงร้อง (Vocalizations) เพื่อที่จะพัฒนาให้เสียงที่ร้องมีความไพเราะทุกตัวโน้ต (ประพันธ์ศักดิ์ พุ่มอินทร์. 2555 : ออนไลน์) วิธีการจัดการเรียนรู้นี้ ประกอบด้วย 4 ขั้นตอน (สุกรี เจริญสุข. 2542 : 13 - 17) คือ ขั้นที่ 1 การฟัง (Listening) คือ การฟังเพลงแบบซ้ำๆ ขั้นที่ 2 เลียนแบบ (Imitation) คือ การสังเกตและจดจำจากครูที่เป็นต้นแบบ ขั้นที่ 3 ทำซ้ำ (Reiteration) คือ การฝึกซ้อมอย่างสม่ำเสมอ ฝึกซ้ำแล้วซ้ำอีกจนเป็นธรรมชาติ และขั้นที่ 4 จดจำฝังใจ (Memorize) คือ สามารถปฏิบัติดนตรีโดยเสียงไม่เพี้ยน ถูกต้องและเหมาะสม

จากสภาพการในปัจจุบัน ซึ่งเป็นยุคศตวรรษที่ 21 ครูควรสอดแทรกวิธีการจัดการเรียนรู้ในรูปแบบทักษะเพื่อการดำรงชีวิตให้แก่นักเรียน กล่าวถึงทักษะเพื่อการดำรงชีวิตในศตวรรษที่ 21 สาระวิชาก็มีความสำคัญ แต่ไม่เพียงพอสำหรับการเรียนรู้เพื่อมีชีวิตในโลกยุคศตวรรษที่ 21 ปัจจุบันการเรียนรู้สาระวิชา ควรเป็นการเรียนจากการค้นคว้าเองของนักเรียน โดยครูช่วยแนะนำ และช่วยออกแบบกิจกรรมที่ช่วยให้นักเรียนแต่ละคนสามารถประเมินความก้าวหน้าของการเรียนรู้ของตนเองได้ ซึ่งทักษะในศตวรรษที่ 21 ที่จำเป็นต่อการเรียนรู้ไปตลอดชีวิต หลักๆจะประกอบไปด้วยทักษะทางด้านการคิด การสร้างสรรค์ การทำงานเป็นทีม การสื่อสารสารสนเทศ และทักษะการเรียนรู้ (วิจารณ์ พานิช. 2555 : 19) ซึ่งการอยู่ร่วมกันในสังคม ทักษะที่สำคัญอย่างยิ่ง คือ ทักษะการทำงานเป็นทีม

ในการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถในการทำงานเป็นทีมนั้น การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Collaborative Learning) ก็เป็นนวัตกรรมอีกรูปแบบหนึ่งที่เหมาะสม เนื่องจากการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือนี้ จะเน้นการจัดสภาพแวดล้อมทางการเรียนให้แก่นักเรียนได้เรียนรู้ร่วมกันเป็นกลุ่มเล็กๆ มีองค์ประกอบที่สำคัญ 5 ประการคือ มีการพึ่งพาอาศัยกัน มีการปรึกษาหารือกันอย่างใกล้ชิด สมาชิกแต่ละคนมีบทบาทหน้าที่และความรับผิดชอบของแต่ละบุคคล ทักษะการสัมพันธ์ระหว่างบุคคล และทักษะการทำงานกลุ่ม มีการวิเคราะห์กระบวนการกลุ่ม หากนักเรียนให้ความร่วมมือในลักษณะดังกล่าวจะเกิดการเรียนรู้ได้ดี เนื่องจากการร่วมมือกัน สามารถช่วยให้นักเรียนมีความพยายามที่จะเรียนรู้จนบรรลุเป้าหมาย มีแรงจูงใจภายใน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และรู้จักกระบวนการคิด นอกจากนั้นนักเรียนยังมีความสัมพันธ์ต่อกันและกัน และมีสภาพจิตใจที่ดีขึ้นด้วย (ทิศนา แขมมณี. 2543 : 24 – 25)

จากหลักการและเหตุผลที่กล่าวมาข้างต้น ทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรี ตามแนวคิดของซูซูกิร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ เพื่อเป็นแนวทางในการจัดการเรียนรู้ที่จะทำให้นักเรียนเกิดความสนใจและมุ่งมั่นที่จะพัฒนาทักษะการขับร้องของตน และนำทักษะการขับร้องที่มีไปปรับใช้ในชีวิตประจำวัน เพื่อให้เกิดประโยชน์ทั้งแก่ตนเองและสังคม อีกทั้งยังช่วยปลูกฝังความมีมนุษย์สัมพันธ์ที่ดีในการทำงานเป็นทีม เพื่อให้นักเรียนมีความใส่ใจผู้อื่นและสามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรี ตามแนวคิดของซูซูกิร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ

2. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการขับร้อง ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรี ตามแนวคิดของซูซูกิร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ

3. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการทำงานเป็นทีม ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรี ตามแนวคิดของซูซูกิร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ

4. เพื่อศึกษาความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรี ตามแนวคิดของซูซูกิร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ

สมมติฐานการวิจัย

1. นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรี ตามแนวคิดของซูซูกิร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

2. นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรี ตามแนวคิดของซูซูกิร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ มีทักษะการขับร้องหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

3. นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรี ตามแนวคิดของซูซูกิร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ มีความสามารถในการทำงานเป็นทีมหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

4. นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรี ตามแนวคิดของซูซูกิร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ มีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดอยู่ในระดับมาก

วิธีการดำเนินการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ของโรงเรียนในสังกัดกรุงเทพมหานคร สำนักงานเขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 16 โรงเรียน รวม 21 ห้อง รวมทั้งหมด 552 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในงานวิจัย

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดช่างเหล็ก แขวงคลองชักพระ เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร สังกัดกรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 ได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) จำนวน 1 ห้องเรียน รวม 26 คน ซึ่งแต่ละห้องการจัดการเรียนเป็นแบบคละผลการเรียนและคุณลักษณะของนักเรียนในแต่ละห้องคล้ายคลึงกัน

ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา

ตัวแปรต้น คือ การจัดการเรียนรู้วิชาดนตรี ตามแนวคิดของซูซูกิร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ

ตัวแปรตาม คือ

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2. ทักษะการขับร้อง

3. ความสามารถในการทำงานเป็นทีม

4. ความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย

เนื้อหาวิชาดนตรี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ตามหลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนวัดช่างเหล็ก สังกัดกรุงเทพมหานคร และหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 จำนวน 4 หน่วยการเรียนรู้ ได้แก่ 1. องค์ประกอบดนตรี 2. หลักการขับร้อง 3. เสียงประกอบการแสดง และ 4. ดนตรีกับประเพณีท้องถิ่น

ระยะเวลาดำเนินการวิจัย

ระยะเวลาในการดำเนินการวิจัยครั้งนี้ใช้เวลา 4 สัปดาห์ รวม 20 ชั่วโมง โดยทำการทดสอบก่อนเรียน 2 ชั่วโมง ดำเนินกิจกรรมจัดการเรียนรู้ 16 ชั่วโมง และทดสอบหลังเรียน 2 ชั่วโมง

การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แผนการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรี ตามแนวคิดของซูซูกิร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ

1. ศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรีตามแนวคิดของ ซูซูกิ และการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ

2. ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษา พุทธศักราช 2551

3. จัดทำแผนการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรี ตามแนวคิดของซูซูกิร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ จำนวน 6 แผนการเรียนรู้

4. นำแผนการจัดการเรียนรู้ทั้ง 6 แผนการเรียนรู้ เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสม

5. นำแผนการจัดการเรียนรู้ทั้ง 6 แผนการจัดการเรียนรู้เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ เพื่อหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) พบว่าทุกรายการประเมินมีค่าดัชนีความสอดคล้อง 1.00

6. นำแผนการจัดการเรียนรู้ไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาดนตรี สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

1. ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และหลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนวัดช่างเหล็ก

2. วิเคราะห์เนื้อหาสาระ ตัวชี้วัด จุดประสงค์การเรียนรู้ เพื่อพิจารณาทักษะที่สัมพันธ์กับเนื้อหาและกิจกรรม

3. สร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาดนตรี

4. นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาดนตรี เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสม

5. นำแบบทดสอบเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ เพื่อหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) พบว่าข้อสอบ มีค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่าง 0.67 – 1.00 จำนวน 48 ข้อ

6. นำแบบทดสอบไปทดลองใช้ (Try -out) กับนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดช่างเหล็ก สังกัดกรุงเทพมหานคร ที่เคยเรียนวิชาดนตรี ในภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 16 คน

7. นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาดนตรีมาวิเคราะห์รายข้อ เพื่อหาคุณภาพของแบบทดสอบ โดยหาค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) กำหนดค่าความยากง่ายตั้งแต่ 0.20 – 0.80 และค่าอำนาจจำแนก ตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป ได้แบบทดสอบที่ผ่านเกณฑ์ จำนวน 30 ข้อ จากนั้นนำแบบทดสอบที่ใช้ได้ไปหาค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ โดยใช้สูตร KR-20 ของคูเดอร์-ริชาร์ดสัน (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2538 : 200-201) พบว่าแบบทดสอบมีค่าความเชื่อมั่น 0.92

8. นำแบบทดสอบที่มีคุณภาพเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด จำนวน 4 ด้าน คือ 1) ความจำ จำนวน 7 ข้อ 2) ความเข้าใจ จำนวน 7 ข้อ 3) ประยุกต์ใช้ จำนวน 8 ข้อ และ4) วิเคราะห์ จำนวน 8 ข้อ ไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

3. แบบวัดทักษะการขับร้อง

1. ศึกษาเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธีการพัฒนาและการวัดทักษะการขับร้อง

2. กำหนดเนื้อหาและวัตถุประสงค์วิชาดนตรี ในด้านทักษะการขับร้อง และนำมากำหนดเป็นทักษะที่ต้องการประเมิน

3. สร้างแบบวัดทักษะการขับร้อง โดยกำหนดเกณฑ์การประเมินเป็นแบบรูบริค (Rubric) 5 ด้าน คือ 1) เสียงร้อง 2) การหายใจ 3) เนื้อร้อง 4) ทำนอง และ5) จังหวะ

4. นำแบบวัดทักษะการขับร้อง เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสม

5. นำแบบวัดทักษะการขับร้องเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ เพื่อหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) พบว่าทุกรายการประเมินมีค่าดัชนีความสอดคล้อง 1.00

6. นำแบบวัดทักษะการขับร้อง ไปทดลองใช้ (Try -out) กับนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดช่างเหล็ก สังกัดกรุงเทพมหานคร ที่เคยเรียนวิชาดนตรี ในภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 16 คน

7. ให้ครูวิชาดนตรีทั้ง 3 ท่าน เป็นผู้ประเมินทักษะการขับร้องของนักเรียน จากนั้นนำคะแนนของนักเรียนที่ได้ไปหาค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับโดยใช้สูตรหาค่าสหสัมพันธ์ (Correlation) ของ เพียร์สัน (Pearson) (สมนึก ภัททิยธนี. 2551 : 85) พบว่ามีค่าความเชื่อมั่น ระหว่าง 0.91 – 0.97

8. นำแบบวัดทักษะการขับร้องที่มีคุณภาพเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

4. แบบวัดความสามารถในการทำงานเป็นทีม

1. ศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวกับวิธีการสร้างแบบสอบถามวัดความสามารถในการทำงานเป็นทีม และสร้างนิยามเชิงปฏิบัติการของความสามารถในการทำงานเป็นทีม

2. สร้างแบบวัดความสามารถในการทำงานเป็นทีมตามนิยามปฏิบัติการ เป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scale) จำนวน 28 ข้อ

3. นำแบบวัดความสามารถในการทำงานเป็นทีมเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสม

4. นำแบบวัดความสามารถในการทำงานเป็นทีมเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ เพื่อหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) พบว่ามีค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่าง 0.67 – 1.00

5. นำแบบวัดความสามารถในการทำงานเป็นทีมไปทดลองใช้ (Try -out) กับนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดช่างเหล็ก สังกัดกรุงเทพมหานคร ที่เคยเรียนวิชาดนตรี ในภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 16 คน

6. นำแบบวัดความสามารถในการทำงานเป็นทีมไปวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่น โดยใช้สูตรหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coeffcient) ของครอนบาค (Cronbach) (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2538 : 200 – 201) พบว่ามีค่าความเชื่อมั่น 0.91

7. นำแบบวัดความสามารถในการทำงานเป็นทีมที่มีคุณภาพเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง โดยกำหนดเกณฑ์การประเมินเป็น 4 ด้าน คือ 1) ด้านบทบาทผู้นำ จำนวน 7 ข้อ 2) ด้านบทบาทสมาชิก จำนวน 7 ข้อ 3) ด้านกระบวนการดำเนินงาน จำนวน 7 ข้อ และ4) ด้านความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิก จำนวน 7 ข้อ

5. แบบสอบถามความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้

1. ศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวกับวิธีการสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้

2. สร้างแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ เป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scale) จำนวน 20 ข้อ

3. นำแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสม

4. นำแบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ เพื่อหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) พบว่ามีค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่าง 0.67 – 1.00

5. นำแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ไปทดลองใช้ (Try -out) กับนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดช่างเหล็ก สังกัดกรุงเทพมหานคร ที่เคยเรียนวิชาดนตรี ในภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 16 คน

6. นำแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ไปวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่น โดยใช้สูตรหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coeffcient) ของครอนบาค (Cronbach) (ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ. 2538 : 200 – 201) พบว่ามีค่าความเชื่อมั่น 0.79

7. นำแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ที่มีคุณภาพเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง โดยกำหนดเกณฑ์การประเมินเป็น 2 ด้าน คือ 1) ด้านเนื้อหา จำนวน 10 ข้อ และ2) ด้านกิจกรรมการเรียนการรู้ จำนวน 10 ข้อ

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ผู้วิจัยนำแผนการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรี ตามแนวคิดของซูซูกิร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือไปใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 ของโรงเรียนวัดช่างเหล็ก สังกัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 26 คน โดยผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการจัดการเรียนรู้ด้วยตนเอง

2. ผู้วิจัยดำเนินการทดสอบก่อนเรียน (Pre – test) ด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แบบวัดทักษะการขับร้อง และแบบวัดความสามารถในการทำงานเป็นทีม

3. ผู้วิจัยดำเนินการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรี ตามแนวคิดของซูซูกิร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ ใช้เวลาในการจัดการเรียนรู้ 4 สัปดาห์ รวม 20 ชั่วโมง โดยทำการทดสอบก่อนเรียน 2 ชั่วโมง ดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้ 16 ชั่วโมง และทดสอบหลังเรียน 2 ชั่วโมง

4. ผู้วิจัยดำเนินการทดสอบหลังเรียน (Post – test) ด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แบบวัดทักษะการขับร้อง แบบวัดความสามารถในการทำงานเป็นทีม และแบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้

5. ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลที่ได้ของกลุ่มตัวอย่างเพื่อนำไปวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติและประเมินผลในขั้นต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรีตามแนวคิดของซูซูกิร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ โดยการทดสอบค่าที (t- test dependent samples)

2. เปรียบเทียบคะแนนทักษะการขับร้องก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรี ตามแนวคิดของซูซูกิร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ โดยการทดสอบค่าที (t- test dependent samples)

3. เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการทำงานเป็นทีมก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรี ตามแนวคิดของซูซูกิร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ โดยการทดสอบค่าที (t- test dependent samples)

4. เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนความความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรี ตามแนวคิดของซูซูกิร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ กับเกณฑ์โดยการทดสอบค่าที (One Sample t-test)

ผลการวิจัย

ตารางที่ 1 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรี ตามแนวคิดของซูซูกิร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ

คะแนน	N	คะแนนเต็ม	$\bar{x}$	S.D.	$\sum D$	$\sum D^2$	df	t	p
ก่อนเรียน	26	30	10.85	3.78	201	1639	25	21.36*	.00
หลังเรียน	26	30	18.58	4.63					

*p < .01

จากตารางที่ 1 พบว่าหลังจากนักเรียนได้รับการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรี ตามแนวคิดของซูซูกิร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ นักเรียนมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตารางที่ 2 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนทักษะการขับร้องก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรีตามแนวคิดของซูซูกิร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ

คะแนน	N	คะแนนเต็ม	$\bar{X}$	S.D.	$\sum D$	$\sum D^2$	df	t	p
ก่อนเรียน	26	15	6.50	1.68	143	847	25	18.03*	.00
หลังเรียน	26	15	12.00	1.55					

*p < .01

จากตารางที่ 2 พบว่าหลังจากนักเรียนได้รับการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรี ตามแนวคิดของซูซูกิร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ นักเรียนมีคะแนนทักษะการขับร้องหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตารางที่ 3 แสดงการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความความสามารถในการทำงานเป็นทีมก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรี ตามแนวคิดของซูซูกิร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ

คะแนน	N	$\bar{X}$	S.D.	$\sum D$	$\sum D^2$	df	t	p
ก่อนเรียน	26	3.32	0.34	36.07	55.03	25	15.84*	.00
หลังเรียน	26	4.71	0.31					

*p < .01

จากตารางที่ 3 พบว่าหลังจากนักเรียนได้รับการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรี ตามแนวคิดของซูซูกิร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ นักเรียนมีค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการทำงานเป็นทีมหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตารางที่ 4 แสดงการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรี ตามแนวคิดของซูซูกิร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยเทียบกับเกณฑ์

องค์ประกอบของความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ในแต่ละด้าน	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความเห็น	คะแนนเกณฑ์	t	p
1. ด้านเนื้อหา	4.75	0.38	มากที่สุด	3.50	16.97*	.00
2. ด้านกิจกรรมการเรียนรู้	4.79	0.31	มากที่สุด	3.50	21.10*	.00
รวม	4.77	0.28	มากที่สุด	3.50	23.29*	.00

*p < .01

จากตารางที่ 4 พบว่าหลังจากนักเรียนได้รับการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรี ตามแนวคิดของ ซูซูกิร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ นักเรียนมีค่าเฉลี่ยของคะแนนความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุดและสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สรุปผลการวิจัย

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนหลังได้รับการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรี ตามแนวคิดของซูซูกิร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. ทักษะการขับร้องของนักเรียนหลังได้รับการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรี ตามแนวคิดของซูซูกิร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. ความสามารถในการทำงานเป็นทีมของนักเรียนหลังได้รับการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรี ตามแนวคิดของซูซูกิร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

4. ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรี ตามแนวคิดของซูซูกิร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ อยู่ในระดับมากที่สุดและสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อภิปรายผลการวิจัย

การศึกษาวิจัยผลการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรี ตามแนวคิดของซูซูกิร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ เพื่อพัฒนาทักษะการขับร้องและความสามารถในการทำงานเป็นทีม สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนหลังได้รับการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรี ตามแนวคิดของซูซูกิร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งผลการวิจัย

เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 ที่ตั้งไว้ เนื่องจากการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรี ตามแนวคิดของซูซูกิร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ เป็นการจัดการเรียนรู้ที่เน้นการปฏิบัติทักษะทางดนตรีแบบซ้ำ ๆ อย่างต่อเนื่องจนทำให้นักเรียนเกิดความจำแบบฝังใจ อีกทั้งการเรียนรู้แบบร่วมมือยังส่งเสริมให้นักเรียนมีการอภิปรายแลกเปลี่ยนเรียนรู้กันภายในกลุ่ม ซึ่งสามารถทำให้นักเรียนเกิดความเข้าใจเพิ่มขึ้น สอดคล้องกับสุกรี เจริญสุข (2542 : 13 – 17) ที่กล่าวถึงแนวคิดของซูซูกิไว้ว่า การพัฒนาความสามารถให้สูงขึ้นนั้นทำได้ด้วยการฝึกฝนที่ถูกต้องและสม่ำเสมอ ความสามารถไม่ได้มาจากความคิดหรือทฤษฎี ความลับของการฝึกซ้อมที่ดีก็คือการทำซ้ำ ฝึกซ้ำแล้วซ้ำอีก จนดูเป็นเรื่องที่ง่ายและเป็นธรรมชาติ และสอดคล้องกับวัฒนาพร ระงับทุกข์ (2545. 174) ที่กล่าวว่า การเรียนรู้ที่เน้นให้นักเรียนได้เรียนรู้ร่วมกันเป็นกลุ่มเล็ก ๆ แต่ละกลุ่มประกอบด้วยสมาชิกที่มีความสามารถแตกต่างกัน โดยที่แต่ละคนมีส่วนร่วมอย่างแท้จริงในการเรียนรู้และในความสำเร็จของกลุ่ม โดยการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น การแบ่งปันทรัพยากรการเรียนรู้ รวมทั้งเป็นการให้กำลังใจแก่กันและกัน คนที่เรียนเก่งจะช่วยเหลือคนที่อ่อนกว่า สมาชิกในกลุ่มไม่เพียงรับผิดชอบต่อการเรียนของตนเองเท่านั้น หากจะต้องร่วมรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของเพื่อนสมาชิกทุกคนในกลุ่มอีกด้วย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของเดสเตฟานิส (Destefanis. 2004) ที่ศึกษาวิจัยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาดนตรีประเภทเครื่องสายของนักเรียน โดยใช้วิธีการสอนตามแนวคิดของซูซูกิ เพื่อพัฒนาความเข้าใจในวิธีการจัดการเรียนรู้ดนตรีเบื้องต้น เป็นการพัฒนาการเรียนรู้โดยให้นักเรียนฟังเพลงจากสื่อทุกวัน พบว่านักเรียนกลุ่มที่ได้ฟังเพลงทุกวันได้คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมากกว่านักเรียนกลุ่มควบคุม อีกทั้งยังสอดคล้องกับงานวิจัยของอนิฎา อุ่นชัย (2551 : บทคัดย่อ) ที่ศึกษาผลของการใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พบว่านักเรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

2. ทักษะการขับร้องของนักเรียนหลังได้รับการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรี ตามแนวคิดของ ซูซูกิร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งผลการวิจัยเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2 ที่ตั้งไว้ เนื่องจากการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรี ตามแนวคิดของซูซูกิร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ โดยเน้นการฟัง ปฏิบัติ และหมั่นฝึกฝนจากครูหรือต้นแบบตามแนวคิดของซูซูกินั้นสามารถก่อให้เกิดความชำนาญและความเข้าใจในทักษะการขับร้องให้กับนักเรียน และวิธีการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือนั้นนักเรียนจะสามารถเปรียบเทียบจุดอ่อนในการขับร้องของตนกับเพื่อน เพื่อนำมาพัฒนาทักษะการขับร้องของตนเองให้ดีขึ้น สอดคล้องกับประพันธ์ศักดิ์ พุ่มอินทร์ (2555 : ออนไลน์) ที่ได้นำเสนอบทบาทสำคัญของครูและนักเรียนต่อการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของซูซูกิในเรื่องของการสอนทักษะดนตรีโดยสรุปได้ว่า ครูต้องมีความสามารถทางดนตรีทุกด้าน สามารถถ่ายทอดและพัฒนาทักษะดนตรีให้กับเด็กทุกคนได้ ต้องหมั่นขัดเกลาและทบทวนบทเพลงที่เด็กได้เรียนไปแล้ว อย่างสม่ำเสมอ และเด็กควรได้แสดงออกทางดนตรีบ่อย ๆ ทั้งการแสดงเดี่ยวและกลุ่ม และสอดคล้องกับบรูเนอร์ (Jerome Bruner, 1915 อ้างถึงใน ณรุทธ์ สุทธจิตต์. 2541 : 81 – 88) ที่กล่าวถึงทฤษฎีการเรียนรู้กลุ่มปัญญาสังคมไว้ว่า การเรียนรู้ของมนุษย์เกิดขึ้นจากการมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมรอบกายของมนุษย์ โดยทั้งมนุษย์และสิ่งแวดล้อมย่อมมีอิทธิพลต่อกันและกันเสมอ การเรียนรู้เกิดขึ้นได้โดยการสังเกต หรือการ

เลียนแบบจากต้นแบบ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของกิลส์ (Gilles C. 2014) ที่สรุปได้ว่า แนวคิดของซูซูกิตั้งอยู่บนสมมติฐานที่ว่า วิธีเรียนดนตรีที่เป็นธรรมชาติมากที่สุด เป็นการเรียนรู้เพลงที่ฟังผ่านหูซ้ำ ๆ และการได้ปฏิบัติดนตรี นักเรียนควรเรียนรู้ที่จะปฏิบัติดนตรีโดยการฟังแทนที่จะอาศัยการอ่าน อีกทั้งยังสอดคล้องกับนาย และคณะ (Nye and other. 1992 : 234 – 235) ที่สรุปถึงงานวิจัยที่เกี่ยวกับการร้องเพลงของนักเรียนไว้ส่วนหนึ่งว่า นักเรียนจะต้องฝึกทักษะเบื้องต้นในการร้องเพลงของเขาด้วยการร้องเพลงเสียงเดียวกันกับที่เพื่อน ๆ ร้อง เพื่อฝึกเทียบเสียงของตนให้เท่ากับของคนอื่น และนักเรียนทุกคนยังสามารถได้รับความรื่นเริงบันเทิงและประสบความสำเร็จในการร้องเพลงด้วยความช่วยเหลือของครูผู้สอน

3. ความสามารถในการทำงานเป็นทีมของนักเรียนหลังได้รับการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรี ตามแนวคิดของซูซูกิร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งผลการวิจัยเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 3 ที่ตั้งไว้ เนื่องจากวิธีการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือกันทำงานนั้น นักเรียนจะต้องอาศัยความสามารถในการทำงานเป็นทีมเพื่อระดมความคิด ช่วยเหลือเกื้อกูลกัน ให้งานที่ทำนั้นประสบผลสำเร็จได้อย่างลุล่วง สอดคล้องกับจอห์นสัน และจอห์นสัน (Johnson and Johnson. 1987 : 13 – 14) ที่กล่าวไว้ว่าการเรียนรู้แบบร่วมมือเป็นการสร้างความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันในทางบวก ซึ่งหมายถึง การที่สมาชิกในกลุ่มทำงานอย่างมีเป้าหมายร่วมกัน มีการทำงานร่วมกัน โดยที่สมาชิกทุกคนมีส่วนร่วมในการทำงาน มีการแบ่งปันวัสดุ อุปกรณ์ ข้อมูลต่าง ๆ ในการทำงาน ทุกคนมีบทบาท หน้าที่และประสบความสำเร็จร่วมกัน สมาชิกในกลุ่มจะมีความรู้สึกว่าตนประสบความสำเร็จได้ก็ต่อเมื่อสมาชิกทุกคนในกลุ่มประสบความสำเร็จด้วย ซึ่งสมาชิกทุกคนจะได้รับผลประโยชน์เท่าเทียมกัน และสอดคล้องกับทิศนา แขมมณี (2545: 139) ที่กล่าวว่า การทำงานร่วมกันทำให้บุคคลได้เรียนรู้ซึ่งกันและกันในทีม ซึ่งทำให้เกิดการพัฒนาตนเองนอกจากนี้มีการช่วยกันคิด ช่วยกันระดมสมอง เป็นการส่งเสริมการทำงานเป็นทีม ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ นิดา โมทำ (2558 : บทคัดย่อ) ที่ศึกษาพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือบูรณาการกับโครงงานภาษาอังกฤษ พบว่า นักเรียนมีพฤติกรรมการทำงานกลุ่มหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4. ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรี ตามแนวคิดของซูซูกิร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมืออยู่ในระดับมากที่สุดและสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งผลการวิจัยเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 4 ที่ตั้งไว้ เนื่องจากการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรี ตามแนวคิดของซูซูกิร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ สามารถทำให้นักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุดนั้น เกิดจากการที่นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติ จนส่งผลให้นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาวิชาดนตรี ได้เรียนรู้บทเพลงใหม่ ๆ ได้สนุกกับการขับร้อง รวมทั้งสนุกกับการเรียนรู้จากการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม ตัวอย่างเช่น “...เข้าใจในเรื่องที่เรียน...” “...ทำให้รู้จักเพลงใหม่ ๆ...” “...ทำให้อยากร้องเพลง...” “...สนุกกับกิจกรรมกลุ่มมาก ๆ...” ซึ่งสอดคล้องกับแครธวูลและคณะ (Krathwohl et, al 1964 : 95) ที่กล่าวว่า การลงมือปฏิบัติในสิ่งที่นักเรียนสนใจส่งผลให้เกิดความพึงพอใจเป็นผลที่เกิดขึ้นหลังจากการทำกิจกรรมต่าง ๆ อาจแสดงในรูปของความสนุกสนาน และความยินดี และสอดคล้องกับงานวิจัยของนพชัย อุปชิต (2558 : บทคัดย่อ) ที่ศึกษาผลการใช้ชุดฝึกทักษะดนตรีไทยตามแนวคิดของซูซูกิ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปี

ที่ 2 เรื่อง เสียงใสขลุ่ยเพียงออ พบว่าหลังเรียนด้วยชุดฝึกทักษะดนตรีไทยตามแนวคิดของซูซูกิ นักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก อีกทั้งยังสอดคล้องกับงานวิจัยของอรุณลักษณ์ น้อยเจริญ (2557 : บทคัดย่อ) ที่ศึกษาผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ สาระนาฏศิลป์ เรื่อง การรำชุดสาวหนองคายล่องโขง พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือประกอบวีดีทัศน์ มีความพึงพอใจต่อกิจกรรมการเรียนรู้อยู่ในระดับมาก

ข้อเสนอแนะ

ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะสำหรับงานวิจัย ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 ควรนำวิธีการและผลการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรี ตามแนวคิดของซูซูกิร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือไปประยุกต์ใช้กับทักษะดนตรีประเภทอื่น ๆ นอกเหนือจากการขับร้อง เพื่อศึกษาประสิทธิผลของทักษะดนตรีในแต่ละด้าน

1.2 ครูและผู้บริหารควรมีนโยบายในการสนับสนุนต่อการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรี ตามแนวคิดของซูซูกิร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษาวิธีการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรี ตามแนวคิดของซูซูกิร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับวิธีการจัดการเรียนรู้อื่น ๆ เพื่อเพิ่มศักยภาพการจัดการเรียนรู้ให้สามารถพัฒนาทักษะนักเรียนในด้านอื่น ๆ ต่อไปได้

2.2 ควรมีการศึกษาการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของซูซูกิร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือกับวิชาอื่น ๆ ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ เพื่อพัฒนาวิธีการจัดการเรียนรู้ให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

บรรณานุกรม

กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). **หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551.** กรุงเทพฯ : ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.

ณรุทธ์ สุทธจิตต์. (2541). **จิตวิทยาการสอนดนตรี.** กรุงเทพฯ :โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ทิศนา แขมมณี. (2543). **14 วิธีสอน สำหรับครูมืออาชีพ.** กรุงเทพ ฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

_____. (2545). **กลุ่มสัมพันธ์เพื่อการทำงานและการจัดการเรียนการสอน.** กรุงเทพฯ:นิชินแอดเวอร์ไทซิ่งกรุ๊ป.

นพชัย อุปชิต. (2558). **ผลการใช้ชุดฝึกทักษะดนตรีไทยตามแนวคิดของซูซูกิ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เรื่อง เสียงใสขลุ่ยเพียงออ.** วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการจัดการเรียนรู้. มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์.

นิดา โมทำ. (2558). **การพัฒนาคู่มือการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือบูรณาการกับโครงงานภาษาอังกฤษที่มีต่อความพึงพอใจในการเรียน พฤติกรรมการทำงานกลุ่ม และผลสัมฤทธิ์**

ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต (การวิจัยและพัฒนาการศึกษา). มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.

ประพันธ์ศักดิ์ พุ่มอินทร์. (2555). **การสอนดนตรีของซูซูกิ (ระบบออนไลน์).** ค้นเมื่อ 10 ธันวาคม 2559 จาก http://www.playmusic.co.th/images/filestorage/2555_06_1/_Suzuki.pdf.

ปัณฑ์ชนิต ปัญญะสังข์. (2550). **การสอนวิชาขับร้องสากล : กรณีศึกษาโรงเรียนดนตรีมีฟ้า.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาดนตรีบัณฑิตวิทยาลัย. มหาวิทยาลัยมหิดล.

ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2538). **เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา.** (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ :สุวีริยาสาส์น.

วัฒนาพร ระงับทุกข์. (2545). **เทคนิคและกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ.** กรุงเทพฯ : พริกหวานกราฟฟิก.

วิจารณ์ พานิช. (2555). **วิถีสร้างการเรียนรู้เพื่อศิษย์.** (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพฯ : ฝ่ายโรงพิมพ์บริษัทตถาตาพับลิเคชั่น.

สมนึก ภัททิยธนี. (2551). **การวัดผลการศึกษา.** (พิมพ์ครั้งที่ 5). กาฬสินธุ์ : ประสารการพิมพ์.

สุกรี เจริญสุข. (2542). **คู่มือการอบรมครูซูซูกิและการเป็นครูซูซูกิชั้นต้น.** กรุงเทพฯ : วิทยาลัยดุริยางคศิลป์. มหาวิทยาลัยมหิดล.

อนิฎา อุ่นชัย. (2551). **ผลของการใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ เจตคติและพฤติกรรมความรับผิดชอบ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4.** วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต (หลักสูตรและการสอน). มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.

อรุณลักษณ์ น้อยเจริญ. (2557). **ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ สาระนาฏศิลป์ เรื่อง การรำชุดสาวหนองคายล่องโขง ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือประกอบวีดีทัศน์.** วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน. มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.

Destefanis, R. (2004). **The effect of passive listening on beginning string student Instrumental Music Performance.** Digital Respository : University of Maryland.

Gilles, C. (2014). **"Playing by ear in the Suzuki Method : Supporting Evidence And Concerts in the Context of Piano plying".** Digital Respository : University of Ottawa.

Johnson, D. W. and Johnson, R. T. (1987). **Learning Together and Alone : Cooperative, Competitive and Individualistic Learning.** 2 nd ed. New Jersey : Prentice-Hall.

Krathwohl, D.R. et, al. (1964). **Taxonomy of educational objectives:the classification of educational goals handbook** *II : affective domain*. London : Longman.

Nye, Robert Evans, Nye, Vernice Trosdale, Matin M. Gray, and Mary, Lou Van Rysselberghe.(1992). *Music in the Elementary School*. 6 th edition, New Jersey : Prentice – Hell, Inc.